

ІНФОРМАЦІЙНА СКЛАДОВА ПУБЛІЧНОЇ БЕЗПЕКИ В УМОВАХ ГІБРИДНОЇ ВІЙНИ

Сергій Сьомін (*відповідальний автор), доктор політичних наук, професор, головний науковий співробітник відділу правової та антикорупційної політики Національного інституту стратегічних досліджень (Україна),

<https://orcid.org/0000-0002-5996-6753>,

e-mail: semin@meta.ua

Ігор Ткаченко, кандидат політичних наук, доцент кафедри державного управління, Київський національний університет імені Тараса Шевченка (Україна),

<https://orcid.org/0000-0002-3029-4578>,

email: 1979i@ukr.net

Отримано: 06.09.2019

Ухвалено до друку: 25.11.2019

Опубліковано: 27.12.2019

Сьомін С., Ткаченко І. (2019). Інформаційна складова публічної безпеки в умовах гібридної війни. Вісник Київського національного університету імені Тараса Шевченка. Державне управління, (12), 75-83. <https://doi.org/10.17721/2616-9193.2019/12-7/8>

Анотація

Метою статті є дослідження змісту провідних наукових поглядів та іноземних практик на публічну безпеку для виявлення базових ознак інформаційної складової публічної безпеки в умовах існування гібридних загроз. Незважаючи на досить значну загальну кількість публікацій з проблематики інформаційної безпеки та початку контрпропагандистської кампанії в українських ЗМІ, вітчизняний медіапростір поки що не в змозі успішно протистояти російській інформаційній агресії й потребує докорінної модернізації за напрямом набуття наступальності, використання новітніх технічних та маніпулятивних можливостей.

Авторами розглянуто європейську модель народовладдя та запропоновано шляхи її адаптації до українських реалій через актуалізацію таких понять як: національна і публічна (громадська) безпека, фундаментальні національні інтереси. Також, досліджено сучасну суспільно-політичну ситуацію в Україні та виокремлено пропозиції щодо покращення державної інформаційної політики на прикладі Криму. Виокремлено найбільш актуальні завдання такої політики в умовах гібридних загроз.

Практичною метою публікації є розробка й запровадження науково обґрунтованих концептуальних підходів щодо протидії русифікації українського населення в умовах анексії Криму та збройного конфлікту на Сході України. На підставі аналізу ситуації зі свободою слова та ЗМІ в окупованому Криму подаються пропозиції щодо посилення української інформаційної присутності на півострові, обґрунтовуються засадничі принципи розробки й запровадження Національної концепції інформаційної політики в АР Крим та м. Севастополь. Виокремлюються негативні тенденції, які вже мають існують у вітчизняному медійному просторі, та пропонуються шляхи щодо їхньої мінімізації. Особливу увагу приділено необхідності запровадження скоординованої широкомасштабної і щодобової інформаційної кампанії стосовно Криму.

Ключові слова: гібридна загроза; інформаційна безпека; національна безпека; анексія Криму; трансформація; публічна (громадська) безпека; інформаційна політика; ідеологічне протиборство; контрпропаганда.

Вступ

Вивчення, адаптація та запровадження в Україні кращих іноземних практик, покликаних підвищити рівень забезпечення публічної (громадської) має не лише практичне значення, а й виступає в якості невід'ємної складової розвитку вітчизняної науки в сфері публічного управління національною безпекою. Особливої актуальності ця науково-практична проблема набула на нинішньому етапі державотворення – у зв'язку з необхідністю вироблення нових підходів щодо забезпечення захищеності громадянського суспільства в умовах гібридної агресії, недопущення загроз життю і здоров'ю людини, збереження нормальної життєдіяльності в суспільно-політичній та економічній сферах. Адаптація загальноприйнятих демократичних підходів щодо забезпечення публічної безпеки дасть змогу не лише більш ефективно протистояти іноземному втручання у внутрішні справи, а й дозволить зробити реальні кроки на шляху до європейської та євроатлантичної інтеграції.

Джерела

Останніми роками в науці публічного управління, як в США, Канаді, країнах ЄС, так і в Україні демонструється посилення наукового інтересу до теорії публічної (громадської) безпеки, що пов'язано, насамперед, із появою гібридних ризиків, які істотно впливають на імплементацію її моделей на практиці як в країнах з федеральним, так і унітарним державним устроєм. Наприклад, американські дослідники К. Лейпрехт, М. Кьолінг та Т. Хеттелі (Leuprecht, Kolling, Nataly, 2019) в одному з останніх досліджень зосереджують свою увагу на систематизації елементів публічної безпеки в країнах з федеральним устроєм та визначають базові положення і принципи сучасної теорії публічної безпеки в США.

Особливість більшості сучасних науково-дослідних розробок полягає або у концентрації на компонентах гібридних загроз, однією з яких є вплив на інформаційний простір, як от в дослідженнях П. Кулена (Cullen, 2017), або протидії кіберзагрозам як у дослідженні А. Тулака (Tulak, 2015). Наше дослідження пропонує зосередити увагу на інформаційному компоненті публічної (громадської) безпеки, що стає ключовим за наявності гібридних загроз. В роботі американського дослідника М. Лібіцкі (Libicki, 2013) наголошується, що особливість сучасного інформаційного протиборства, полягає у знищенні не фізичної сили, а соціуму. На думку українського дослідника Георгія Почепцова, в постмодерному світі, гібридні загрози проявляються у досягненні переваги в інформаційному та віртуальному просторах (Почепцов, 2014). Разом з тим, дослідження, що проводяться в Україні останніми роками демонструють, що для українського соціуму визначальними є не питання геополітики та непорушності владної вертикалі, а насамперед проблеми соціально-економічного та внутрішньополітичного характеру: припинення військових дій і реабілітація постраждалих, підвищення рівня життя, досягнення соціальної справедливості, забезпечення невідворотності покарань за скоєні злочини, повнота реалізації конституційно закріплених прав і свобод громадян тощо. Відтак, об'єктивно виникла необхідність у зміні пріоритетів щодо забезпечення національної безпеки України, насамперед у сфері посилення інформаційної складової громадської (публічної) безпеки.

Методологія

В ході дослідження авторами застосовано комплекс загальноприйнятих наукових методів: синтез, аналіз, індуктивний метод тощо. Завдяки застосуванню історичного методу, розглянуто вітчизняні та зарубіжні підходи щодо визначення особливостей інформаційного протиборства, інформаційної безпеки, національного інформаційного потенціалу, інформаційної присутності тощо. Системний метод використано для аналізу структури публічної безпеки, її функціонального місця в ієрархії системи національної безпеки та виокремлення її інформаційної складової як частини цілого.

Результати

Класична європейська модель демократичного народовладдя спирається на політологічну теорію «нація-державна». За визначенням французького історика Ернеста Ренана: «Нація – це насамперед душа, духовний принцип. Вона складається з двох частин. Перша – це спільна спадщина багатих спогадів про минуле. Друга – це теперішня згода і бажання жити разом. Визначальним для нації є не набір певних ознак, а суб'єктивне відчуття членів нації своєї приналежності до однієї спільноти. Суттю європейської нації є відчуття самоусвідомлення. Вона може втратити або змінити свої зовнішні ознаки, не втрачаючи при цьому відчуття життєвої унікальності того, що робить її нацією» (Ренан, 2000).

Спираючись на європейську модель теорії нації та розвиваючи аксіологічну парадигму науково-практичного феномену забезпечення публічної (громадської) безпеки України, доцільно розглядати українську націю, насамперед, як етно-соціальну спільноту зі сформованою усталеною самосвідомістю своєї ідентичності, спільністю історичної долі, прихильністю національним матеріальним та духовним цінностям, а також територіально-мовною та соціально-економічною єдністю.

У такому випадку публічна (громадська) безпека для українців виступає визначальною якісною ознакою (атрибутом) суспільства щодо його цілісності, відносної стійкості, громадянської злагоди та характеризує надійність існування й сталість розвитку соціально-політичної системи держави.

Публічна (громадська) безпека, як і загалом національна безпека України – це, передусім, захищеність життєво важливих інтересів Української нації. І будь-яка деталізація щодо об'єктів, суб'єктів, принципів забезпечення, пріоритетів та загроз національним інтересам, державної безпекової політики тощо – є надзвичайно складним фаховим інтелектуальним процесом, який повинен здійснюватися не ситуативно обраними політиками, а проводитися досвідченими науковцями-практиками шляхом з використанням принципів належного врядування та форсайту.

Фундаментальними національними інтересами, на захист яких повинна бути спрямована уся система забезпечення національної безпеки України є:

- географічні та етнічно-культурні кордони;
- єдність та неподільність нації, ототожнення населення і кожного окремого індивіда з нацією;
- суверенність, як складова самостійності (незалежності) держави та формальної рівності з іншими націями світу;
- народовладдя, згідно якого державна влада є легітимною лише тоді, коли вона підтримується народом і служить інтересам народу (нації);
- культура (мова, моральні та духовні цінності, вірування, звичаї, традиції тощо);
- уявлення про існування нації в часі, в минулому та майбутньому;
- особливе відношення до певної історичної території, її природно-ресурсного та екологічного потенціалу (Касьянов, 1999).

Порівняльний аналіз засад європейського законодавства дозволяє виокремити такі першочергові визначальні цілі, які мають бути враховані під час вдосконалення законодавства України у сфері забезпечення національної безпеки:

- досягнення й підтримка необхідного рівня захищеності прав і свобод людини та громадянина;
- підвищення рівня захищеності населення від надзвичайних ситуацій природно-техногенного характеру, а також від терористичних загроз;
- забезпечення законних прав та інтересів організацій і громадських об'єднань;
- зниження рівня правопорушень та злочинів, захист матеріальних і духовних цінностей суспільства від загроз кримінального характеру;
- збереження громадянського і соціального миру й суспільної злагоди, сприяння етноконфесійному діалогу, підтримання політичної, соціальної та економічної стабільності;
- належне функціонування системи ефективної протидії загрозам людині та суспільству;

- динамічний характер самої системи забезпечення громадської безпеки (її здатність вчасно виявляти та нейтралізувати небезпеки й загрози власному нормальному функціонуванню, спроможність своєчасно перебудовуватися відповідно до мінливості ситуації).

Наявність гібридних загроз, до яких відносять інформаційний компонент докорінно змінює воєнно-політичну обстановку як в Україні, так і загалом на Європейському континенті. Анексія Криму, російське збройне вторгнення на територію Донецької і Луганської областей, «заморожений конфлікт» у Придністров'ї відчутно гальмують не лише європейську інтеграцію України, а й загалом загрожують майбутньому української державності.

На думку міжнародних дослідників, невід'ємною складовою будь-якої гібридної війни, окрім кібер та біологічних атак, є інформаційне протиборство, блискавичні інформаційні, медіа маніпуляції (Montalbano, 2010).

Незважаючи на досить значну загальну кількість публікацій з проблематики інформаційної безпеки, органи сектору національної безпеки і оборони не в змозі успішно протистояти російській інформаційній агресії й потребує докорінної модернізації за напрямом набуття наступальності, використання новітніх технічних та інших можливостей.

Як зазначають вітчизняні дослідники, маніакальне прагнення Росії підкорити своєму впливу Україну буквально «антиукраїнізувало» увесь російський медіапростір, перетворивши його на поле битви. Набули популярності усілякі ток-шоу та круглі столи, на яких панує атмосфера ненависті, без можливості обговорення не лише альтернативної, а й взагалі будь-якої іншої точки зору (Сьомін, 2016: 79).

Окремим напрямом інформаційної війни РФ проти України є русифікація українського населення, яке волею долі опинилося в окупації після анексії Криму та Севастополя у 2014 році. При цьому така русифікація відбувається за жорсткими правилами тоталітарної держави, із забороною свободи слова та мислення, розгоном мирних демонстрацій, незаконним затриманням активістів та незалежних журналістів. Вершиною грубого порушення загальноновизнаних норм демократії виступають численні судові процеси над представниками патріотично спрямованої української творчої інтелігенції зі звинуваченням їх у тероризмі.

На сьогоднішній день окупаційна влада Криму практично повністю згорнула свободу слова та друкованих засобів, юридично виключивши можливість працювати на півострові будь-яким із них, окрім проросійських. Умови ререєстрації (реєстрації) кримських ЗМІ згідно з російським законодавством та ліцензуванням у Роскомнадзорі фактично запровадили на території Криму цензуру. Припинено вихід в ефір усіх українських телеканалів, а також незалежної ТРК «Чорноморська телекомпанія». Захоплено українську державну телерадіокомпанію «Крим».

Мас-медіа, яким дали можливість працювати у Криму, зобов'язані у своїх передачах визнавати й підтримувати анексію півострова, а також замовчувати погіршення соціально-економічної ситуації, не помічати численні випадки масового порушення громадянський, етнічних, культурно-релігійних та мовних прав кримчан. Переважна кількість таких ЗМІ змушена виступати лише слухняними ретрансляторами кремлівської пропаганди, яким дозволено адаптувати ідею «великої Росії» до місцевої специфіки.

За цих умов нагальними завданнями забезпечення інформаційної присутності України в інформаційному просторі окупованого Криму є створення власної адекватної системи контрпропаганди на півострові, яка б змогла не лише ефективно протистояти російській експансії, а, що більш важливо, – виступити з'єднуючою ланкою між місцевим населенням та цивілізованим демократичним світом. Тим світом, де панують свобода слова, вільна преса і право на особисте світосприйняття та волевиявлення.

Україна вкрай потребує розробки й запровадження Національної концепції інформаційної політики в АР Крим та м. Севастополь. На противагу російській пропаганді світ повинен отримувати актуальну оперативну інформацію щодо справжньої ситуації на півострові, знати про реальні проблеми кримчан, а також про утиски свободи слова, порушення мовних, культурно-духовних та майнових прав місцевого населення.

Українська інформаційна політика у Криму має провадитися на принципово відмінних від російських принципах ведення інформаційної діяльності. Замість відвертої брехні, перекручування й

підтасовки фактів, маніпулювання свідомістю та міфотворчості нашими пріоритетами повинні стати усталені в усьому демократичному світі принципи свободи слова, високі етичні норми та відповідальність за наслідки редакційної політики.

Концептуальна і комплексна українська інформаційна політика дасть змогу створити ефективний компенсаторний механізм щодо протидії утискам свободи слова та світосприйняття на півострові. Її основним змістом має стати об'єктивне неупереджене висвітлення реальності та сприяння відновленню громадянських, мовних та культурно-релігійних прав кримчан – громадян України, які незаконно опинились під гнітом російської влади.

Проведення скоординованої широкомасштабної і щодобової кримської інформаційної кампанії, яка б за своїм розмахом та оперативністю не поступалася б висвітленню подій у зоні Операції об'єднаних сил на сході України, дасть змогу об'єднати зусилля українських мас-медіа і без залучення додаткових технічних, фінансових і людських ресурсів досягти позитивних результатів, а саме:

- актуалізувати кримську проблематику, яка дещо відійшла на «другий план» порівняно із подіями на сході України, постійно нагадувати українській та світовій громадськості про проблеми Криму, які не зникають, а, навпаки, зростають;

- систематизувати, спрямувати та надати професійності аналізу подій на півострові. Відривчасте, ситуативне, часто-густо відверто поверхове висвітлення ситуації у Криму не лише не сприяє інтересам України, а навпаки – грає на руку інтервентам, створюючи підґрунтя задля поширення серед громадськості облудливих міфів на кшталт: «Крим ніколи не був українською територією. Крим – російська земля»; «Анексія Криму відбулася за підтримки більшості кримчан» тощо;

- побудувати українську інформаційну політику щодо Криму на засадах високої моральності та людяності. На сьогодні українські мас-медіа, на жаль, загалом лише сприяють зловтісі стосовно соціально-економічних, правничих та політичних негараздів кримчан, замість того щоб формувати підтримку та співпереживання у мешканців материкової частини України;

- вивести інформаційну політику щодо тимчасово окупованого Криму на якісно новий просторовий рівень. Ні для кого не є таємницею, що нині іноземні мас-медіа, а, відповідно, й міжнародна громадськість не отримують достатньо всеохоплюючої, об'єктивної та актуальної інформації про півострів;

- надати координваності кримській інформаційній політиці за напрямом суттєвого розширення знання вітчизняної та світової громадськості щодо корінних етнічних українців Криму (кримських татар, караїмів, кримчаків тощо), їхньої ролі у збереженні суб'єктності української держави на півострові, а також системних порушеннях окупаційною владою індивідуальних та колективних прав і свобод останніх.

Під час запровадження національної інформаційної кампанії в Криму та м. Севастополь необхідно враховувати і мінімізувати ті негативні тенденції, які на сьогоднішній день вже мають місце у вітчизняному медійному просторі.

По-перше. Головна проблема сучасної інформаційної політики України полягає у тому, що висвітлення кримської проблематики вітчизняними ЗМІ зорієнтоване здебільшого на материкову, а не на півострівну аудиторію. Наприклад, інформація про те, що «у Криму в черговий раз зросли споживчі ціни, відключили електропостачання і кримчани знову розчаровані» безумовно викликає резонанс серед материкової аудиторії, але при цьому об'єктивно провокує досаду та несприйняття навіть у проукраїнського кримчанина.

По-друге. Наша інформаційна політика зовсім залишає поза увагою неоднорідність та принципові відмінності кримського медійного простору. Культурні та ціннісні орієнтири загальнокримської аудиторії абсолютно не тотожні інтересам мешканців м. Севастополь та південного узбережжя Криму. Об'єктивно споживачі Криму різняться за мовними (на півострові функціонує три мовні групи), етнічними, культурно-релігійними, політичними, психологічними та побутовими особливостями.

По третє. Не приділяється достатньо уваги тій обставині, що кримчани постійно перебувають в агресивному гомогенному інформаційному середовищі. Домінування російських та проросійських ЗМІ

на півострові, жорстка наступальна імперська пропаганда, за умов всеохоплюючого контролю спецслужб Росії, виступають доволі ефективним знаряддям у боротьбі з інакомисленням.

По четверте. Не враховується і та обставина, що кримчани потребують інформації щодо життєдіяльності свого регіону щоденно і цілодобово (телебачення, радіомовлення, інтернет, друкована продукція), а несистематична й безсистемна українська присутність у медійному просторі півострова губиться у шквалі російських та проросійських ЗМІ.

До першочергових завдань практичної реалізації української інформаційної політики на теренах АР Крим та м. Севастополь слід віднести якомога скоріше запровадження регулярного цілодобового теле- та радіомовлення на території півострова. Беручи до уваги значну кількість депресивних сільських регіонів Криму, саме супутникове телебачення та УКХ-радіомовлення спроможні суттєво вплинути на формування світоглядної позиції кримчан. Не останнє місце також матиме збільшення кількості українських інформаційних ресурсів у системі кримського Internet, особливо для мешканців міських конгломератів. Нині існуючі кримські мережеві мас-медіа є вкрай недостатніми задля охоплення 2,5-мільйонної аудиторії півострова.

Вбачається за доцільне створення окремого кримського телеканалу (або редакції) на базі національного телеканалу, але із цільовим державним та недержавним фінансуванням. За прикладом телеканалу "Ukraine Today" (англ.) необхідно організувати регулярне мовлення, спрямоване на протидію російській пропаганді, об'єктивне висвітлення ситуації на півострові, а також правдиве інформування міжнародної телеаудиторії. Кадровий потенціал такого телеканалу могли б скласти досвідчені професіонали і патріоти з телеканалу АТР, радіостанцій та інформаційних агентств, що входять до незалежного медіа-холдингу Криму, а також співробітники щотижневика «Авдет», кримського інформагентства Qəgəm Naber Ajansə (крим.-татар.) тощо.

Незалежні українські мас-медіа необхідно залучати до висвітлення ситуації в Криму на такому ж рівні, як і подій на сході України, зокрема в зоні Операції об'єднаних сил. При цьому інформаційна політика українських ЗМІ щодо АР Крим та м. Севастополь повинна ґрунтуватися на таких засадничих принципах, як:

- «мовлення про Крим – для кримчан». Мовлення в АР Крим та м. Севастополь має бути орієнтоване насамперед на інформаційні запити та специфіку аудиторії півострова;
- «жодної доби без актуальних новин». Щоденне, комплексне, об'єктивне і патріотичне висвітлення подій. Створення постійно діючих тематичних програм та рубрик;
- «цільова спрямованість інформації». Розроблення та розповсюдження спеціально створеного контенту з урахуванням регіональних, вікових, соціальних, культурно-релігійних та інших особливостей кримської аудиторії. Цілком логічним вбачається необхідність розроблення та розповсюдження різних (відмінних) інформаційно-аналітичних програм для мешканців Севастополя, південного узбережжя та сільських районів Криму;
- «інформаційна поліфонія». Залучення усіх можливих видів і способів передачі інформації на території півострова, різнобарвність програм та рубрик, плюралізм і неупередженість під час висвітлення різних точок зору;
- «уніфікація термінів та визначень». Інформаційна ситуація у Криму гостро потребує впровадження єдиної термінології та інтерпретації подій (окупаційна влада, так званий «государственный совет Республики Крым» (рос.), кримські татари – корінний народ Криму тощо).

Відсутність злагодженої на державному рівні інформаційної політики щодо тимчасово окупованого Криму, брак ефективної співпраці між державними та недержавними українськими мас-медіа, нехтування особливостями кримської аудиторії призведе до безповоротної втрати не лише нашої історичної географічної території, а й, що найстрашніше, остаточно деформує свідомість українських громадян, які тимчасово опинились під гнітом імперської шовіністичної Росії.

Невід'ємним елементом української інформаційної політики щодо тимчасово окупованих АР Крим та м. Севастополь повинна стати широкомасштабна інформаційна кампанія на міжнародній арені (міжнародні конференції, різноманітні, спрямовані за Захід, пропагандистські проекти, наукові розробки, політичні заяви, усілякі стратегічні плани щодо повернення тощо), покликана у будь-який спосіб нагадувати світові про законні права на цей регіон.

Цілком логічним вбачається якомога ширше залучення до цієї кампанії матеріальних та інституційних можливостей Сполучених Штатів та Великої Британії – як гарантів незалежності, суверенітету та територіальної цілісності України (відповідно до Будапештського меморандуму).

Окремим напрямом інформаційної політики щодо окупованих кримських територій вбачається активне використання Україною ісламського фактору. Матеріальні, культурно-духовні та людські можливості мусульманського світу спроможні виступити вагомим аргументом в інформаційно-ідеологічній війні з Росією. А залучення Туреччини взагалі має нагальне значення щодо забезпечення економічної блокади кримського півострова.

У цьому контексті заслуговує на увагу інформація про те, що з моменту окупації Криму більш ніж півсотні іноземних суден порушили Закон України щодо окупованих територій, причому більшість з них ходять під прапором Туреччини і вивозять з півострова скраплений газ та нафтопродукти. Було відновлено паромну лінію між турецьким портом Зондулак і Севастополем, лише із тією різницею, що турецькі пороми «Улусой-1» та «Улусой-2» було перейменовано на «Севастополь» та «Новоросійськ». Також є інформація, що ці пороми залучаються до перевезення бронетехніки з Росії до Криму.

Дискусія та висновки

Розглядаючи далекі стратегічні перспективи забезпечення інформаційної присутності України в інформаційному просторі Криму, ми повинні об'єктивно передбачити те, що рано чи пізно безроздільне панування Росії на півострові закінчиться.

Також не виключається варіант розпаду самої Російської Федерації у нинішньому її вигляді під тиском нездоланих проблем соціально-економічного, культурно-релігійного та іншого характеру.

За цих умов об'єктивно постане питання щодо майбутнього державного устрою Криму. Практично в усіх європейських конституціях (Німеччини, Іспанії, Італії тощо) принцип територіальної цілісності стоїть на першому місці. А право нації на самовизначення має узгоджуватися із цим принципом.

Натомість, відповідно до міжнародного права, коли народ виходить з-під окупації, а саме так буде розглядатися процес виходу Криму зі складу Російської Федерації, має проводитися референдум щодо його майбутнього статусу. Під час такого референдуму визначальне значення матимуть результати волевиявлення корінного народу півострову. А корінним народом для Криму на сьогоднішній день є кримські татари.

На думку багатьох міжнародних експертів, кримські татари, враховуючи їхні культурно-релігійні, історичні та геополітичні уподобання, проголосують за національну автономію. І справа лише у тому, чи спроможна Україна стати для кримських татар привабливою, щоб вони не проголосували за власну незалежну державу.

У боротьбі за голоси кримських татар під час референдуму щодо майбутнього статусу Криму Україні доведеться змагатися з усім ісламським світом. Чи вистачить в Україні економічних, політичних, культурно-релігійних та інших аргументів у цій боротьбі – це питання поки що формує зміст інформаційної складової публічної політики і залишається відкритим.

Бібліографія

Горбулін В.П., Власюк О.С., Лібанова Е.М., Ляшенко О.М. Донбас і Крим: ціна повернення: монографія. Київ. Національний інститут стратегічних досліджень. 2015. – 473с. - ISBN 978-966-554-255-1

Касьянов Г. В. Теорії нації та націоналізму. Етимологія. Сучасні наукові версії. (Електронний ресурс). – Режим доступу: <http://litopys.org.ua/kasian/kas.htm>

Почепцов Г. Росія і Україна у співставленні їх комунікативно-пропагандистських можливостей. MEDIASAPIENS (Електронний ресурс). – Режим доступу:

<https://ms.detector.media/manipulyatsii/post/52/2014-08-03-rosiya-i-ukraina-u-spivstavlenni-ikh-komunikativno-propagandistskikh-mozhливостей/>

Ренан Е. Що таке нація? «Націоналізм». Антологія. (Електронний ресурс). – Режим доступу: <https://zbruc.eu/node/59455>

Сьомін С. Аксиологічна парадигма українсько-російського протистояння в інформаційному просторі окупованого Криму// «Стратегічна панорама». - №2. - 2016, С. 78 – 83

Cullen P. J. 2017. Understanding Hybrid Warfare (Електронний ресурс). – Режим доступу: https://assets.publishing.service.gov.uk/government/uploads/system/uploads/attachment_data/file/647776/dar_mcdc_hybrid_warfare.pdf

Leuprecht C., Kolling M., Hataly T. Public security in Federal Policies – Toronto. Buffalo. London: University of Toronto Press. 2019. – 869 p. - ISBN 978-1-14875

Libicki Martin C. Managing September 12th in Cyberspace: Testimony Presented before the House Foreign Affairs Committee, Subcommittee on Europe, Eurasia, and Emerging Threats, RAND Corporation, March 21, 2013. (Електронний ресурс). – Режим доступу: https://www.rand.org/content/dam/rand/pubs/testimonies/CT300/CT384/RAND_CT384.pdf

Montalbano E. Auditors Find dod Hasn't Defined Cyber Warfare. Information Week Government. (Електронний ресурс). – Згенеровано з www.darkreading.com

Tulak A. Hybrid Warfare and New Challenges in the Information Environment. 5th Annual Information Operations Symposium 20-22 OCT 2015, At Honolulu, Hawaii. (Електронний ресурс). – Режим доступу: https://www.researchgate.net/publication/319451662_Hybrid_Warfare_and_New_Challenges_in_the_Information_Environment.

References

Cullen P. J. (2017). Understanding Hybrid Warfare (Electronic source). – Acces mode: https://assets.publishing.service.gov.uk/government/uploads/system/uploads/attachment_data/file/647776/dar_mcdc_hybrid_warfare.pdf

Horbulin, V., Vlasiuk, O., & Libanova, E. (2015). Donbass and Crimea: A Price for coming back: Monography. Kyiv, Ukraine: National Institute for Strategic Studies.

Kasiyanov, G. (2016). Nation and nationalism theories. - Etymology. Modern scientific versions. Retrieved July 28, 2020, from <http://litopys.org.ua/kasian/kas.htm>

Leuprecht, C., Kolling, M., & Hataly, T. (2019). Public security in Federal Policies. Toronto. Buffalo. London, Canada: University of Toronto Press.

MCDC Countering Hybrid Warfare Project. (2017). Understanding Hybrid Warfare [Brochure]. Oslo, Norway

Montalbano, E. (2011). Auditors Find dod Hasn't Defined Cyber Warfare [Web log post]. Retrieved July 28, 2020, from Montalbano, E. (2011). Auditors Find dod Hasn't Defined Cyber Warfare [Web log post]. Retrieved July 28, 2020, from <https://www.darkreading.com>

Potcheptsov, G. (August 3). Russia and Ukraine in their comparison with their communicative-propaganda capabilities. MEDIASAPIENS. Retrieved July 28, 2020, from <https://ms.detector.media/manipulyatsii/post/52/2014-08-03-rosiya-i-ukraina-u-spivstavlenni-ikh-komunikativno-propagandistskikh-mozhливостей/>

RAND Corporation Testimony, Presented before the House Foreign Affairs Committee, Subcommittee on Europe, Eurasia, and Emerging Threats Cong., 4 (2013) (testimony of Libicki Martin C.).

Rennan, E. (2000). What does nation means? «Nationalism». Antology. Kyiv, Ukraine: «Smoloskip». Retrieved July 28, 2020, from <https://zbruc.eu/node/59455>

Somin, S. (2016). XIOLOGICAL PARADIGM OF THE UKRAINIAN-RUSSIAN CONFRONTATION IN THE INFORMATION SPACE OF THE OCCUPIED CRIMEA. Strategic Panorama, 2(1), 78-83.

Tulak, A. (2015, October). Hybrid Warfare and New Challenges in the Information Environment. Retrieved July 28, 2020, from https://www.researchgate.net/publication/319451662_Hybrid_Warfare_and_New_Challenges_in_the_Information_Environment.

INFORMATION AS COMPONENT OF PUBLIC SECURITY UNDER THE CONDITIONS OF HYBRID WARFARE

Somin Sergii (*corresponding author), Doctor of Political Science, Professor, Chief Researcher at the Department of Legal and Anti-corruption Policy of The National Institute for Strategic Studies, Kyiv (Ukraine), <https://orcid.org/0000-0002-5996-6753>, e-mail: semin@meta.ua

Igor Tkachenko, philosophy Doctor of Political Sciences, Docent of the Public Administration Department, Taras Shevchenko National University of Kyiv (Ukraine), <https://orcid.org/0000-0002-3029-4578>, email: igor.tkachenko@osce.org

Abstract

The aim of the article is to research the essence of the leading scientific approaches and foreign practices into the public security; to identify informational component of public security under the conditions of hybrid warfare. Despite significant number of publications devoted to the problems of informational security and start of counter-propaganda in Ukrainian Mass Media, the external media surrounding is still not capable yet to resist adequately Russian informational aggression. Ukrainian media policy demands substantial modernization in offensiveness, usage of new technical and manipulative capabilities.

Authors analysed European model of people power and proposed the ways of its adaptation of Ukrainian reality though the actualization of those definitions, as national and public security, fundamental national interests. Also, authors made research of the modern social-political situation in Ukraine and developed proposals for improving state informational policy based on Crimea example. In addition, the actual tasks of the state policy are developed for the challenges based on hybrid warfare.

The practical aim of the publication is to develop and implement scientifically justified conceptual approaches to counteract the Russification of the Ukrainian population in the conditions of Crimea annexation and armed conflict in the East of Ukraine. Based on the analysis of the situation with freedom of speech and mass media in the occupied Crimea, authors submitted proposals on strengthening the Ukrainian information presence on the peninsula; the basic principles of development and implementation of the National concept of information policy in the Autonomous Republic of Crimea and Sevastopol are substantiated. Negative trends that already exist in the domestic media space are highlighted and ways to minimize them are proposed. Special attention was paid to the need for a coordinated large-scale and daily information campaign on Crimea.

Keywords: hybrid warfare; informational security; national security; annexation of Crimea peninsula; transformation; public security; information policy; ideological confrontation; counter-propaganda.

Received: September 06, 2019

Accepted for publication: November 25, 2019

Published: December 27, 2019

Somin, S., & Tkachenko, I. (2019). Information as Component of Public Security under the Conditions of Hybrid Warfare. Bulletin of Taras Shevchenko National University of Kyiv. Public Administration, (12), 75-83. <https://doi.org/10.17721/2616-9193.2019/12-7/8>